Kapitein

RICARDO

Vertelt een avontuur in de Far-West.

704 de LAFAARD

WEKELIJKSE UITGAVE 6 fr

SERIE EXCELSIOR

D. BOECKST

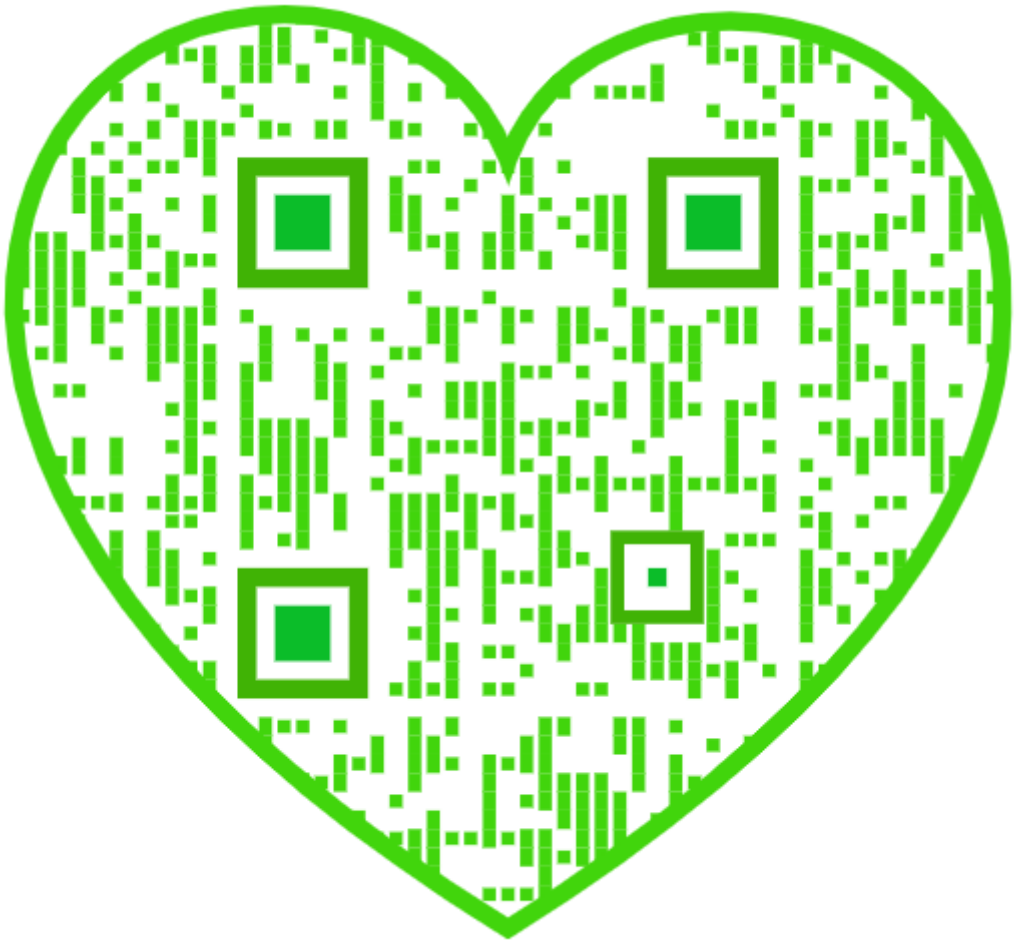

DE LAFAARD

I

EEN GOEDE PARTIJ

Men mag niet zeggen dat er vrolijkheid heerste bij de familie Morgan. Ze waren niet rijk en ze verfoeiden de armoede. Ze bewoonden een ellendig huisje, in een voorstad van Chicago, en ze droomden van een grote ranch met uitgestrekte gronden. Maar om dat te verkrijgen moet er gewerkt worden en moet men ook geluk hebben. En nu, de vader, Herbert Morgan, dronk veel en werkte bijna nooit. Geluk had hij ook niet gehad.

Het is echter waar dat hij die alleen op zijn geluk rekent om tot iets te komen in het leven, soms heel lang wachten kan. En dat was het juist wat de Morgans deden : wachten. Op wat ? Dat wisten ze zelf niet.

Alle rechten van reproduktie, aanpassing en vertaling, voorbehouden.

En nochtans, die dag meenden ze dat hen eindelijk een grote kans geschonken werd, door een brief die ze van de broer van Julia Morgan ontvangen hadden.

De ouders en hun dochter Suzy zaten in hun armzalige eetkamer. De brief die ze zojuist ontvangen hadden, lag op de tafel voor de vader. Deze laatste grommelde :

— Dat kenmerkt nu wel jouw broer, Julia... Hij meent dat het voor anderen even gemakkelijk is als het voor hem geweest is.

— Een ogenblikje, mopperde zijn vrouw. Charles, mijn broer, heeft het niet altijd gemakkelijk gehad. Hij heeft hard moeten werken.

— Wat zeggen wil dat ik nooit iets nuttigs uitgevoerd heb, in mijn leven, hell and devil ! balkte Herbert.

Suzy Morgan, een slank, mooi meisje met zwarte haren, zei:

— Onnodig zo te schreeuwen, vader. We zijn niet doof. Spreken we liever over de brief.

— Die brief ? Damned ! Je denkt toch niet dat ik je voor drie maanden naar Montana sturen zal. En je baantje ? Wat jij verdient hebben wij nodig om te leven.

De moeder zei :

— Als jij regelmatig werkte, dan hadden wij het salaris van Suzy niet nodig !

— Alweer !... Maar, by June ! kan ik het helpen dat men mij overal aan de deur zet ?

— Drink minder en dan zal jij je baantje behouden !

Hij knarsetandde van woede, maar Suzy sprak :

— Blijven we kalm en laten we redeneren.

— O jij ! balkte de vader. Jij ziet maar één zaak : die drie maanden vacantie in Montana.

Het meisje glimlachte :

— Ik zie veel verder dan dat, vader.

Herbert en zijn vrouw keken hun dochter strak aan. Julia Morgan vroeg :

— Jij hebt een gedachte. Wat is het ?

— Yes, by Jove !... Verklaar je nader !

Suzy stond recht en ging zich in de spiegel bekijken. Ja ze

was mooi, zeer mooi zelfs. Nochtans was er iets aan haar dat ontstemde. Misschien was het de harde blik van haar bruine ogen, of haar steeds opeengeperste lippen... Misschien was het ook die bittere trek om haar nochtans mooie mond.

Ze vroeg :

— Ben ik werkelijk mooi ?

Herbert, haar vader, opende de mond en sakkerde :

— Wat een vraag ! Je weet het heel goed dat je mooi bent, vermits al de jongens uit de buurt je achterna lopen. Als ik jou was, had ik al lang een keuze gedaan.

Maar het meisje trok een scheef gezicht :

— Om met een gewone werkman te trouwen ? Ik heb beter dan dat !

De moeder en de vader zaten daar plots vreemd te kijken.

— Ken jij een jongen ? vroeg de moeder.

— Ja.

— Een werkman ?

— Maar neen, vermits ik een rijk huwelijk wil aangaan.

— Zo... Is hij rijk ? vroeg Herbert plots belangstellend.

— Zeer rijk... Maar jullie kennen hem ook.

— Wat ? loeide de vader... Spreek duidelijk, lieve hemel !

— Ja, gromde de moeder... Geef ons wat uitleg.

— Wat zijn jullie toch dom... Maar ik heb het over mijn neef, Kid Murphy.

Nu schrokken Herbert en zijn vrouw op. De vader floot even. De moeder glimlachte. Ze begonnen te begrijpen. De meid vervolgde :

— Jullie zien wel dat het eenvoudig is. Mijn oom nodigt me uit. Ik zal die uitnodiging aannemen en ik ga naar Montana. Ik moet een paar nieuwe jurken hebben. Een meisje uit de stad, keurig gekleed, maakt altijd een diepe indruk op een lomperd van een rancher.

Herbert sakkerde :

— Hell !... Maar onze dochter is niet van gisteren !

— Ja, zei de moeder... Hoe hebben wij niet eerder aan Kid, mijn neef, gedacht als mogelijke echtgenoot voor Suzy ? Later

erft hij al de goederen van mijn broeder, want hij is enige zoon.

— Hoeveel kan een ranch als die van oom Charles waard zijn ? vroeg Suzy.

— Driehonderdduizend dollar, voor het minst !

— Een fortuin ! balkte Herbert... Het is dus in orde ! Jij gaat naar Montana.

— En mijn jurken ?

— Ik verkoop mijn motorfiets. Yes, hell and devil ! Ik zal mijn motor verkopen. Je moet al de troeven in je bezit hebben. Onze lomperd van een neef kan niet anders dan verliefd op je worden. Hij zal zich zeer gelukkig achten te kunnen trouwen met een knappe meid als jij en die goede manieren heeft.

De moeder verklaarde :

— En je hebt veel kans te lukken, want Kid Murphy is een zwakkeling. Het zicht van bloed doet hem flauw vallen. Ik heb eens gehoord dat hij verzen maakt, of iets in die aard.

— Ik zie het al, glimlachte Suzy. Een overgevoelige jongen. Ik doe beslist met hem wat ik wil.

Herbert knikte :

— Yes, damned ! Kid Murphy is een goede partij. Het komt er op aan deze kans niet te verkijken hell and devil. Ik ga onmiddellijk mijn motor verkopen. Wat jou betreft meisje, neem papier en pen en antwoord aan oom Charles. Schrijf hem dat je verheugd bent om zijn uitnodiging en dat je die aanneemt.

Herbert ging heen. Suzy nam een blad papier en een pen. De moeder zuchtte :

— Ik begin te geloven dat we weldra eindelijk een ander leventje zullen hebben, dan dat armoedig bestaan dat we door de schuld van mijn luiaard van een man tot nog toe gesleten hebben...

Aan de tafel zat Suzy met ijver te schrijven...

... ...

JONGENS EN MEISJES...
ALLEN IN DE RICARDO-CLUB...
DE WARE CLUB DER JEUGD ! ! !

II

EEN ZWAKKELING

Eenige cow-boys hadden een vuurtje gemaakt, op de flank van de berg die de uitgestrekte vallei tegen de westenwind beschutte en die toehoorde aan de Murphys. Zij bezaten de grootste ranch in het oosten van Montana.

Wat verder zat Kid Murphy met de rug tegen een boom geleund. Hij hield een schrijfboek en een potlood in zijn handen. Hij keek dromend naar de blauwe hemel.

Kid Murphy was een knappe jongen van vierentwintig jaar en op het eerste zicht, scheen hij zeer stevig te zijn. Doch dit alles was maar schijn. Want niettegenstaande zijn grote gestalte en zijn brede schouders, was Kid steeds een zwakkeling geweest. Het zicht van bloed vervulde hem met afkeer.

De cow-boys keken naar hun jonge meester. Ben Trevor, een soort reus, met harde uitdrukking op zijn gelaat, en die meestergast was op de Triple Z. ranch van de Murphy's grinnikte :

— Hij is weer eens in de wolken.

— Hell, murmelde een cow-boy. Hij schrijft weer verzen.

Een andere cow-boy balkte :

— Ik kan ook verzen maken. Hoor maar.

En met ene hand op zijn hart en de andere naar de hemel uitgestrekt, balkte hij :

« De avond valt, de sterren schitteren aan de hemel.

« Op de rand van de weg lag Bobby dronken als een kemel.

De cow-boys schaterden het uit.

Kid keek naar ze. Hij schudde het hoofd en sprak :

— Spotten jullie maar, boys ! Jullie zullen nooit de schoonheid van een vers, van een gedicht begrijpen.

Ben Trevor donderde :

— Hell and devil ! Het is niet met verzen op te zeggen, dat je een woedende stier bedaren zal.

— Noch dat je een bende veedieven op de vlucht zult jagen, sprak een boy.

— En nog minder zal je met verzen kunnen beletten dat een prikkelbare boy, je de vuist op de snoet slaat, als hij er lust in heeft je facie te beschadigen.

Kid glimlachte :

— Een woedende stier bedaart men door hem met de lasso te vangen, boys.

— En de veedieven ook zeker ?

— Er wordt tegenwoordig zo weinig gestolen.

— Zo weinig ? Maar verleden nacht hebben ze nog twintig beesten gegapt.

— Wat betekenen nu twintig beesten op duizenden veedieren, zuchtte Kid.

— Probeer het maar eens verzen op te zeggen wanneer de ene of de andere slechtgeluimde boy je snuit aan stukken wil slaan.

— Jullie dromen van niets anders dan van vechten. Niemand heeft mij ooit geslagen.

— Omdat men bang voor je is ? grinnikte Ben Trevor.

— Jij hebt geluk gehad tot op heden, dat is al Kid, verzekerde een andere cow-boy.

— Maar neen, glimlachte de zoon van de rancher. Ik heb geen geluk gehad. Alleen maar is men bang mij te slaan, omdat iedereen weet dat ik een zwakkeling ben en dat ik een afkeer voor vechten heb.

De cow-boys keken mekaar grinnikend aan ; dan verklaarde de meestergast :

— Wat er ook van zij, de boss, jouw vader, is onze mening toegedaan. Je zou beter je als een man gedragen, in plaats van die verzen te maken.

— Je bedoelt, sprak Kid, dat ik beter doen zou in de saloon te gaan drinken en herrie te zoeken. Neen hoor, boys ! Dat soort amusement laat ik aan jullie over, vermits jullie er zo verlekkerd op zijn !...

Op dat ogenblik weerklonk een schot in de verte. Allen schrokken op, behalve Kid. Ben Trevor gromde :

— Het kwam van de rivier. Laten we gaan kijken.

— En waarom ? zei Kid... Waarschijnlijk de ene of de andere jager.

— Zelfs in dat geval moeten we gaan kijken. Je vader verbiedt op zijn gronden te jagen. Wij worden betaald om ons werk te verrichten... Come on, boys !

— Gaan jullie dan maar, geeuwde Kid... Ik ga naar huis.

En terwijl de cow-boys op hun paarden sprongen, wipte Kid op zijn rijdier, een tamme merrie, en verwijderde zich in de richting van de ranch.

Toen hij het huis bereikte, stonden zijn ouders op het terras. Charles Murphy was een man van een vijftigtal jaren, stevig gebouwd. Naast hem stond Evelyne Murphy, Kids moeder. De vader keek naar zijn zoon met gefronste wenkbrauwen. Hij gromde :

— Wel, waar zijn de anderen ?

De jongeman sprong van zijn paard en verklaarde :

— Ben Trevor heeft een vruchtbare verbeelding. Zij hebben een schot gehoord en ze zijn gaan kijken wat dat betekende. Het was ergens bij de rivier dat er geschoten werd.

— En waarom ben je niet met ze meegegaan ?

— Omdat ik er van overtuigd ben dat het een jager was en dat ik er heel niets voor voel hem te zien mishandelen door Ben Trevor en zijn bende woestelingen. Dat zou me te veel hartpijn doen.

Charles Murphy rukte zich bijna de haren uit het hoofd. Hij klaagde :

— Mijn God, wat heb ik U misdaan om me zo een zoon gegeven te hebben ?

Dan bulderde hij tot zijn zoon :

— Hoe vaak moet ik je nog zeggen, dat ik verbied, dat men op mijn gronden jaagt ! Dus kan jou dat niet schelen dat de ene of de andere ezel paniek brengt in de kudden en dit alleen maar om een lijster of een wilde eend neer te schieten. Hell and devil ! Wanneer zal je toch eens wakker worden ?

De moeder wierp een droevige blik op haar zoon. Ze zei zacht :

— Ik houd niet van geweld, Kid... Maar my boy, je ver-

geet dat de mensen wolven zijn, die mekaar verscheuren... De zwakken moeten tenslotte onderdoen.

Op dat ogenblik keek de rancher naar de horizont... Hij balkte :

— Daar komen de boys terug !... Maar, hell and devil, Trevor ondersteunt Bob !... Die schijnt me gewond !...

Weldra bleef de groep cow-boys voor de ranch staan. Ze droegen Bob, één van de boys, binnen. Trevor verklaarde :

— We zaten te rusten toen we horen schieten hebben. Uw zoon, boss, meende dat het een jager was. Een rare jager ! Drie kerels die bezig waren veedieren te stelen ! Wij hebben ze op de vlucht gejaagd, maar één van de dieven heeft op Bob geschoten. Het is niet erg mooi. Een kogel in de borst.

De rancher boog naar de gewonde, die bewusteloos was. Hij greep het hemd en scheurde het open. De bebloede borst lag nu bloot.

— De dokter moet gehaald worden. Vooruit, Trevor !

Op dat ogenblik keken allen om. Achter hen weerklonk het geluid van een lichaam dat valt. Het was Kid Murphy die flauw gevallen was, bij het zicht van het bloed dat uit de wonde van Bob stroomde.

De cow-boys bleven staan met een stalen gezicht, uit eerbied voor de ouders. Maar Herbert en Evelyn wisten wel wat ze dachten. De vader schreeuwde :

— Draag die verwijfde kerel hier buiten en zwier hem een emmer water in zijn tronie. By Jove ! Die maakt mij nog razend !...

III

DE NICHT

Kid Murphy dacht dat het wel een geluk voor hem was, dat zijn lieve nicht, Suzy Morgan, uit Chicago gekomen was om drie maanden bij hem door te brengen.

Ja, hij had verschillende redenen om daarover verheugd te zijn. Eerst en vooral was Suzy mooi, ze was veel mooier dan

al de meisjes uit de streek die hij gezien had. Vervolgens droeg ze zo'n keurige jurken ! En ze had goede manieren, net als een grote dame. Maar wat hem het gelukkiste maakte, was wel dat zij van hem scheen te houden zoals hij was. Zij ook had een hekel aan geweld. En ze hield van verzen op de koop toe.

Weldra dan ook nam Kid het meisje mee voor lange wandelingen. in de bergen of in de vallei. Ze spraken dan over dichten en dichters. De jongeman had wel gemerkt met welke belangstelling de andere boys naar de mooie Suzy keken, vooral Ben Trevor. Maar het meisje scheen zich slechts aan hem te interesseren. En daarvoor was hij onuitsprekelijk gelukkig.

Die dag zaten Kid en Suzy op een hoogte. Voor hen strekte zich de grote vallei uit. Kid droomde weer. Hij had Suzy al de verzen laten lezen die hij gemaakt had, en het meisje had verzekerd dat ze werkelijk mooi waren. Dat had hem veel vreugde geschonken.

Op zeker ogenblik zei Suzy :

— Het is wel vreemd een man als jij in deze streken aan te treffen, Kid.

— Hoe bedoel je ? vroeg hij met gefronste wenkbrauwen.

— Wel, al die andere kerels zijn lomperds. Ik vind ze heus niet aantrekkelijk, met hun ruwe manieren en hun vuisten die steeds klaar zijn om te slaan. Het is niet altijd de brutale kracht die een meisje bij een man bewonderd.

— O, neen ?... Wat kan ze dan nog bewonderen ?...

— Zijn zachtheid... Een vrouw houdt ervan dat men zacht en lief met ze is.

Hij keek naar haar en schrok licht op. Suzy keek hem met zoveel belangstelling aan, dat hij meende te begrijpen. Hij bloosde. Hij zei niets. De sluwe meid hernam :

— Daarbij, ik heb al gemerkt dat de meisjes hier ook zeer ruw zijn. Zekeren hebben slechts het uitzicht van vrouw. Ze rijden te paard en dragen een revolver. Is het zo dat men hier de mannen verleidt ? Ofwel moeten ze zo zijn om zich te verdedigen tegen de woestelingen die deze streek bewonen ?...

— Ik weet het niet, zei Kid eindelijk... Wat ik wel weet is, dat je gelijk hebt wanneer je zegt dat de meisjes hier volstrekt niets bekoorlijk aan zich hebben... Het is niet zoals met jou, Suzy.

Ze onderdrukte een glimlach :

— Wat is er dan zo eigenaardigs aan me ?

— Ik kan het niet zeggen... Zie je, ik weet niet hoe men tot de vrouwen spreken moet.

— Dan zal ik je helpen... Vind je dat ik mooi ben ?

— Ja, zeer mooi.

— Vind je me lief en zacht ?

— Ja, ik vind dat je dat alles bent. Als ik eens een vrouw zal moeten nemen, dan wens ik er een te ontmoeten als jij.

Ze legde de hand op zijn arm, hij schrok licht op. Ze zei teder :

— Waarom elders zoeken, Kid !

Hij keek haar verbaasd aan. Hij stamelde blozend :

— Jij, Suzy ?... Zou jij mij willen ?...

Ze zei, vleiend :

— Heb je dan nog niet begrepen dat je mijn hart ontroerd hebt ? Weet je dan niet hoe verleidelijk en knap ik je vind ? En daarbij, we hebben dezelfde smaak, dezelfde karakters. Met ons beiden zouden we gelukkig kunnen zijn, Kid !

Hij glimlachte vol vervoering :

— Ik spreek er met mijn ouders over.

— Nu nog niet, zei ze vlug. We kennen mekaar nauwelijks, al zijn we neven. Wacht nog een paar weken. Wij hebben al de tijd om ons geheim aan anderen toe te vertrouwen.

— Ons geheim ? vroeg hij.

— Maar ja, we houden van mekaar, is het niet ?

Hij wendde de blik af en murmelde :

— Maar ja, natuurlijk !... Je bent zeer aardig en zeer mooi. Natuurlijk houden we van mekaar.

Hij werd deze maal geweldig rood, toen ze plots de armen rond zijn hals sloeg en hem op de beide wangen kuste.

— Als je verloofde mag ik je toch kussen, niet ?... Ben je niet gelukkig ?

— Ja, zeer gelukkig. Nu is het tijd om naar huis te gaan.

Hij hielp haar op haar paard en sprong op zijn eigen rijdier. Beiden keerden naar de ranch terug.

Kid dacht diep na. Hij was dus verliefd en hij had een verloofde, vermits Suzy het gezegd had. Hij had zich dat heel anders verbeeld...

IV

DE LAFAARD

Evelyn, Kids moeder, was naar de stad. Ze had Suzy Morgan met zich meegenomen.

Charles, de vader, sprak tot zijn zoon :

— My boy, je moet weten dat het feit dat je verzen maakt wanneer je zogezegd onze kudden bewaakt, mij al genoeg razend maakt. Maar sinds je nicht er is, ga je hele dagen met haar wandelen en voer je volstrekt niets meer uit. Waarschijnlijk verveel je dat meisje met je kletspraat van dichter. Of misschien meen jij dat je zo haar hart winnen zal ? Mijn arme boy, ik zie geen enkele meid met gezond verstand die jou ooit zou willen hebben, zoals je nu bent.

— Ik geloof dat je je vergist, vader, glimlachte Kid.

— Hoe bedoel je ?

— Niets... Maar men kan zich soms vergissen.

De rancher trok de schouders op en gromde :

— Ik begin te geloven dat je ziek in je bovenkamer bent. Wat er ook van zij, ga de boys vervoegen. Ze zitten ergens bij de rivier. Deze nacht werden er nog veedieren gestolen. Deze maal zijn het veertig beesten die wij kwijt zijn. Ik wil daar een einde aan maken. Toon voor éénmaal dat jij ook iets nuttigs verrichten kan, by June !

— O.K., vader ! Ik ga er naar toe !

De jongeman sprong op zijn paard. Hij wilde heenrijden, toen zijn vader keelde :

— Je revolver, hell and devil !... Het is niet met je potlood dat je de dieven verjagen zal.

Hij wierp zijn Colt naar Kid, die het wapen greep en in de holster stak. Dan reed de jongeman heen.

Terwijl hij in de richting van de rivier draafde, dacht hij aan Suzy. Hij murmelde :

— Het is wel waar dat ze lief en mooi is. En zij begrijpt mij. Zij behandelt me niet met misprijzen en ze spot ook niet met mij.

Hij herinnerde zich wat Suzy hem gezegd had :

— En misschien is het wel waar, wat ze zei, dat wij met ons beiden gelukkig zouden kunnen zijn... En vermits ik toch de ene of de andere dag trouwen moet...

Dan dacht hij aan de meisjes die hij gekend had. O, er waren er slechts drie, met dewelke hij eens gedanst had op een feest. Eerst was er Maud geweest. Zij ook was mooi, maar ze had met hem gespot toen hij haar gezegd had dat hij verzen maakte. Vervolgens was er June geweest. Die was minder knap, maar ze was goed. Ze had hem met medelijden behandeld. En dan was hij nog eens gaan wandelen met Helen. Ze was een roodharige. Ze was mooi maar ze had een te mannelijk voorkomen. Had ze niet de hand in het gelaat van een rancher geslagen, die met haar jurk gespot had.

Neen, Suzy was heel anders... Maar hij zou daar later over denken.

Hij bereikte eindelijk de rivier. Hij keek om zich heen. Hij zag nergens de cow-boys van zijn vader.

— Wel, murmelde hij, waar zijn ze ?

Op dat ogenblik schrok hij geweldig op. Ben Trevor, de meestergast, richtte zich van achter een rots op en keelde tot hem :

— Hell and devil !... Het is wel de moeite dat wij ons hier in hinderlaag leggen, als jij daar op je paard staat te paraderen, zodat de dieven je van op een afstand van tien mijlen zien kunnen !

— O, zei Kid, liggen jullie op de loer ?...

— Neen, grinnikte Trevor, we spelen verstoppertje... Damned ! Ga je paard ginds achter dat bosje verstoppen en kom ons vervoegen !

— O.K. !

Kid leidde zijn paard achter een bosje, bij de rijdieren van de cow-boys. Vandaar kon hij de boys zien, die achter rotsen verschoten zaten. Ze hielden de wapens in de hand.

De jongeman ging Ben Trevor en een andere cow-boy vervoegen, achter een groot rotsblok. De meestergast zei :

— We bevinden ons hier rechtover de enige doorwaadbare plaats van de Yellowstone River. Het is dus hier dat de bandieten de rivier zullen oversteken. Wanneer ze verschijnen, zullen we ze laten naderen. Wij vallen aan op mijn bevel. Begrepen ?

— Yes, Ben, sprak de cow-boy.

— Ga het aan de andere boys zeggen, maar denk erom dat je je niet vertoont.

— Right !

De cow-boy verwijderde zich. Kid sprak tot de meestergast :

— Eigenlijk doen wij hier het werk van de sheriff.

— Naar de duivel met de sheriff ! Hij is meestal dronken, die kerel ! En daarbij, je doet altijd beter je zaken zelf op te knappen.

Op dat ogenblik kwam de cow-boy terug. Hij sprak :

— Ziezo ! Ik heb de kameraden verwittigd.

— O.K. !... Hell ! Daar zijn ze, de bandieten.

Allen keken naar de rivier. Ze zagen een tiental ruiters de Yellowstone River doorwaden.

— Well, gromde Ben Trevor tot Kid, neem je je revolver niet ?

— Daar heb ik toch nog tijd voor, murmelde de jongeman die bleek geworden was en die onrustige blikken naar de ruiters wierp !

— Zoals je wilt. Maar straks komt het er op aan je huid te verdedigen. Stilte nu !

Ginds naderden de ruiters op een drafje. Ze moesten vlak bij de rotsen passeren, waarachter de cow-boys van Murphy op de loer lagen. Weldra kwamen ze in schietbereik en Ben Trevor keelde :

— Go, boys !

En ze begonnen te vuren. Twee van de bandieten rolden van hun paarden. Kid stond bleek als de dood achter de rots, met de revolver in de hand. Maar hij had nog niet geschoten. In plaats van te vluchten, gingen de bandieten op hun beurt ten aanval over. Ben Trevor sprong achter een andere rots. De cow-boy die nog bij Kid zat, balkte :

— Hell and devil ! Ze zijn stoutmoedig, de schurken !

Een van de bandieten galoppeerde recht op de rots af, waarachter Kid en de cow-boy zaten. Deze laatste schoot maar miste de man. Hij sakkerde :

— Hell ! En mijn revolver is leeg !... Maar schiet dan toch, Kid !... Damned ! Hij gaat ons neerkogelen !

En koortsachtig begon de cow-boy de trommel van zijn revolver met kogels te vullen. Kid stond daar als aan de grond gespijkerd, ten prooi aan een geweldige angst, niet in staat de minste beweging te doen. Hij had gemakkelijk de bandiet kunnen neerschieten, maar hij verroerde niet. De schurk reed om de rots heen en schoot naar de cow-boy, die zijn revolver aan het laden was. De ongelukkige zakte dood in mekaar. Kid begon te vluchten. Achter hem hoorde hij de bandiet gemeen lachen. Een paar kogels floten aan zijn oren. Kid bleef staan en zijn benen beefden. De moordenaar hief zijn wapen naar hem op, maar een schot knalde en de bandiet stortte van zijn paard. Dan maakten de veedieven rechtsomkeer en ze stormden naar de rivier. Ze doorwaadden opnieuw de Yellowstone en verdwenen aan de horizont.

Kid Murphy keek naar de cow-boys, die het lijk van hun kameraad omringden.

Een onder hen gromde :

— Ik heb het zien gebeuren. De bandiet stormde naar hen. Kid heeft niet verroerd. Tom laadde zijn revolver. Als Kid geschoten had, zou Tom nog leven.

Allen keerden zich langzaam naar Kid Murphy, die rood van schaamte werd. In de blikken van die ruwe maar moedige mannen, las hij de diepste verachting.

Ben Trevor gromde :

— Heb je het gehoord, Kid ?

De jongeman antwoordde niet, maar boog het hoofd. Een van de cow-boys riep :

— Hell and devil ! Ik zeg mijn baantje op de Triple Z ranch op.

— En ik ook !

— Ik wil ook niet meer werken in gezelschap van een lafaard ! riep een andere.

Ben Trevor sprak tot Kid :

— Daar begrijp ik geen lor van. Men scheldt je voor lafaard uit en je verroert zelfs niet. De dag dat men mij die naam geeft dan vecht ik tot de dood !

Kid keerde zich om en verwijderde zich. Hij ging zijn paard halen en sprong op het dier. Hij kwam naar de cow-boys terug. Hij sprak eindelijk met hese stem :

— Jullie weten niet wat het is, wanneer de angst je ingewanden aan stukken scheurt. Ik ben verantwoordelijk voor de dood van Tom. Dat vergeef ik me nooit. Ik durf niet meer voor mijn vader, noch voor mijn moeder verschijnen... Zeg hen dat ik ze ontlast van een zoon om wie ze alleen maar schaamte kunnen gevoelen. Vaarwel !...

Hij wendde de teugel en vertrok in galop.

— Die zijn we kwijt ! gromde Ben Trevor... Come on, gaan we naar de ranch terug.

Ze wierpen de dode dwars over een paard en gingen heen.

V

HET HOGE NOORDEN

Het was nu al weken dat Kid Murphy maar steeds naar het noorden trok.

Hij had niet meer aan rijmen gedacht. Hij dacht zelfs niet meer aan Suzy, zijn mooie nicht.

Neen, hij zag steeds maar voor zich één beeld : dat van Tom die dood onder de kogels van de moordenaar neerstortte, dan wanneer hij hem het leven had kunnen redden, indien zijn vervloekte lafheid hem niet lamgeslagen had.

Kid dacht ook aan zijn ouders. Hij begreep dat zijn vader en zijn moeder geweldig moesten lijden. Hun zoon was een lafaard.

Kid vervolgde zijn weg naar het noorden. Het was nu al twee maanden dat hij over de besneeuwde paden van Canada trok. Het was winter geworden. Onderweg had hij een jas, gevoerd met bont, gekocht. Hij had geen kou, maar zijn paard had honger.

Die morgen gleed zijn rijdier ongelukkig op de bevroren grond uit en brak zich een poot.

— Arme Betty ! murmelde onze held.

Er was niets aan te verhelpen. Hij moest het dier doodschieten, opdat het niet lijden zou. Hij greep zijn Colt en drukte de loop op het voorhoofd van het paard. Hij sloot de ogen. Hij haalde de trekker over. Een klagend gehinnik deed hem geweldig pijn aan het hart. Hij keek niet meer naar zijn trouw paard, uit vrees het bloed uit de wonde te zien stromen. Hij ging heen, te voet. Slechts een heel stuk verder durfde hij het aan om te kijken. Betty lag ginds, onbeweeglijk. De arme merrie was dood.

En Kid ging steeds verder.

Voor de eerste maal in zijn leven had hij er bittere spijt over, de moed niet te bezitten van Ben Trevor, bijvoorbeeld, ofwel die van zijn vader. Maar het was sterker dan zijn wil. Nochtans wist hij dat hij zichzelf steeds voorgelogen had, wanneer hij beweerde dat hij het geweld verfoeide. Neen hij was eenvoudig bang ! En zijn lafheid drukte nu op hem als een ondraagbare last.

Hij werd in het volle woud door de avond verrast. Hij zocht een schuilplaats, onder een dichte struik. Hij had geen tent. Hij trachtte te slapen, maar hij kon niet. Hij had het te koud.

De volgende morgen stond hij recht, gebroken. Hij hernam zijn pijnlijke tocht. En dan ontketende zich een geweldige sneeuwstorm. Kid moest tegen de hevige wind worstelen om vooruit te kunnen.

Weldra begaven de krachten hem. Hij wankelde. En weer

werd hij door de angst gegrepen. Hij wist, dat zo hij viel, de kou hem zou verstijven en dat hij doodvriezen zou.

Hij probeerde verder te trekken. Maar alles begon om hem heen te draaien. Hij viel, stond weer op en viel opnieuw. Dan, gelaten in zijn lot, bleef hij beweegloos liggen en wachtte de dood af.

Hij voelde zijn ledematen verstijven. Hij kreeg geweldig slaap. Hij sloot de ogen. Hij hoorde de wind huilen. De sneeuw zweepte hem in het gelaat en bedekte hem stilaan.

Kid wist dat het het einde was. Hij dacht aan zijn ouders, aan hun mooie ranch, aan hun groene vallei, waar de zon zo prachtig schitterde.

Dan werd het een betoverende droom. Was hij reeds in de hemel ? Hij hief zijn zware oogleden op en keek naar het wonderbare gelaat van een blonde engel die naar hem boog. Nooit had hij iets mooier gezien dan de blauwe ogen van de bewoner uit het hemelrijk. Een melodieuze stem klonk aan zijn oren :

— Hij leeft nog, Hood ! Wij moeten hem naar huis dragen!

Dan hoorde Kid niets meer. maar het scheen hem dat hij gewiegd werd. Hij begreep eindelijk dat hij niet in de hemel was, maar dat hij op een paard zat en dat twee sterke armen hem ondersteunden. Kid opende de ogen en boven hem zag hij het hoekig gelaat van een man. Hij keerde het hoofd. De blonde engel draafde naast hen. Hij bewonderde vol ontroering het zuiver profiel van het gelaat van het jonge meisje en hij herinnerde zich niet ooit iets heerlijker gezien te hebben.

Dan sliep hij in, met dit hemels visioen voor de geest...

VI

PATRICIA

Twee weken waren voorbijgegaan.

Die namiddag zat Kid op een neergehakte boomstam, in gezelschap van Patricia Kelly. Het was zachter weer geworden. De sneeuw schitterde in het zonnelicht. 's Winters is het

Canadese landschap uit het Hoge Noorden een waar sprookjesland.

De twee jongelui zaten stilzwijgend naast mekaar. Kid had vaak gedacht aan de omstandigheden waardoor hij Patricia Kelly ontmoet had. Hij was uitgeput in de sneeuwstorm neergevallen. Hij zou er van de kou gestorven zijn. Dan was het dat Patricia daarlangs gekomen was in gezelschap van Kood Down, één van de werklui van haar vader, die een goudmijn ontginde. Zij had Hood bevolen hem op te tillen en hem op zijn paard te nemen. Zij hadden hem in het mooie huis gebracht, waar de Kelly's woonden in de ruwe en verlaten streek.

Alles liep goed af voor Kid. Twee dagen later was hij er weer helemaal bovenop.

Maar sinds de eerste maal dat hij Patricia gezien had, die hij eerst voor een engel aanschouwd had, kon hij het meisje niet meer vergeten. Steeds stond haar schitterend beeld voor zijn ogen. Ze was zo goddelijk mooi, met haar frisse tint, haar rose lippen, haar blauwe ogen en haar goudblonde haren.

Harold en Mary Kelly, de ouders van het jonge meisje, hadden hem gul ontvangen. Harold Kelly was een man van vijfenveertig jaar, met wilskrachtig gelaat en grijze, lachende ogen. Mary Kelly was iets jonger dan haar man. Zij ook was zeer mooi.

De Kelly's hadden natuurlijk gevraagd hoe Kid in deze verloren en onherbergzame streek verzeild was geraakt. De jongeman had hen alles eerlijk verteld, doch niet zonder een gevoel van schaamte.

En dan was het dat de Kelly's bewonderenswaardig voor hem geweest waren. In plaats van hem te verachten, hadden ze hem aangemoedigd en getroost. De vader Kelly had gezegd :

— Kid, my boy, men beweert dat de schrik instinctief is. Als dat zo is, dan moet men die kunnen overwinnen, evenals gelijk welk instinct. Als de mensen wilden of konden de vrije teugel laten aan hun instincten, dan zouden ze mekaar verscheuren en het zou heel niet mooi zijn om aan te kijken. Ik

stel je voor hier te blijven en in mijn mijn te werken. De lucht en het leven van het Hoge Noorden zullen van jou een stevige kerel maken.

Kid had geaarzeld, maar Mary Kelly en vooral Patricia hadden aangedrongen. De jongeman had zich laten overtuigen.

Reeds in die twee weken tijd, was Kid heel wat veranderd. Zijn gelaat was lichtbruin geworden. Er schitterde een grote levenskracht in zijn ogen. Hij voelde zich herleven.

En Kid was weer gelukkig. Hij dacht niet meer aan verzen maken. Neen, zijn geluk kwam alleen maar door de tegenwoordigheid van de mooie Patricia, Suzy ? Die was hij vergeten, hij meende te mogen geloven dat al wat ze hem gezegd had, slechts leugens waren. En er was ook iets waaraan hij gedacht had : zijn ouders waren rijk en die van Suzy arm. Ja, dat was het doel dat ze nagestreefd had : met hem trouwen om zijn geld.

Hij wist nu ook dat hij voor de eerste maal van zijn leven werkelijk liefhad. Wanneer hij Patricia bekeek, of wanneer hij eenvoudig aan haar dacht, dan begon zijn hart woest in zijn borst te kloppen.

Wanneer hij niet in de mijn zijn moest, dan ging Kid lange wandelingen doen in gezelschap van Patricia. En dat beviel de grote Hood Down hoegenaamd niet. De twee jongelui wisten het.

Kid keek naar Patricia, die naast hem zat. Hij vroeg :

— Aan wat denk je, Patricia ?

— Aan Hood Down, antwoordde zij. Hij houd van me. Hij is jaloers op je. Hoed je voor hem, Kid !

Hij antwoordde niet. Ze hernam :

— Ik heb Hood nooit goed kunnen lijden. Mijn ouders trouwens ook niet. Maar vader meent dat hij niet zonder hem kan. Hood is een woesteling en de werklui gehoorzamen hem. Zie je, Kid, onder die mannen zijn er schurken die tot alles in staat zijn. Het is maar heel zelden dat er hier iemand uit zijn eigen wil werken komt. Velen van onze werklui zijn hier omdat ze het gerecht van hun land ontvlucht zijn. In fei-

te kunnen mijn ouders en ik slechts rekenen op Chi-Lu, onze Chinese kok.

Ze legde haar hand op zijn arm en keek hem aan met haar grote blauwe ogen, waarin een diepe droefheid lag. Ze zei :

— Vroeg of laat zal Hood jou aanpakken, Kid. Het is dan ook met grote droefheid dat ik je de raad geef heen te gaan.

— Ik ga hier pas heen, als jij me wegjaagt ! gromde hij.

Ze keek hem verwonderd en vol hoop aan. Zijn ogen schitterden van woede. Maar dan schudde ze het hoofd :

— Hood Down is een krachtige woesteling. Hij is zo sterk als een stier, mijn arme Kid.

Hij gromde :

— Ik heb liever dat je me minacht, dan dat je medelijden met me hebt, ,Patricia, want hij of zij met wie men medelijden heeft...

— Ja, Kid ? vroeg ze met kloppend hart.

— Men kan de man niet liefhebben met wie men medelijden heeft, Patricia, sprak hij met doffe stem.

— Kid !...

Ze stond recht. Ze was zeer rood geworden. Ze ging langzaam heen.

Kid zuchtte. Hij bleef op de boomstam zitten nadenken. Hij zag Hood Down pas, wanneer deze laatste voor hem stond. Kid hief de blik naar de woesteling op. Hood was een heel stuk groter dan hij. Hij was een soort reus. Hij had geweldige vuisten en armen als boomstammen. Zijn hoekig gelaat was vertrokken door een hatelijke grijns. Hij naderde Kid, die recht stond. Hood gromde :

— Ik wil niet dat een andere Patricia benadert.

— Jij hebt geen enkel recht op haar, antwoordde Kid.

— Dat zullen wij zien ! Van nu af ben ik hier de meester in de mijn en ook in de streek. Jij, jij zal ophoepelen. Wee jou als ik je nog op mijn weg ontmoet. Maar eerst ga ik je een afstraffing geven.

En meteen sloeg hij verwoed de vuist in het gelaat van Kid. De jongeman rolde op de grond. Hij bleef er liggen, hijgend. De schaamte, de woede, de angst, al die gevoelens botsten in

hem tegen mekaar op. Hij sprong recht en wierp zich op Hood, maar de reus ontving hem met een uppercut, die hem op tien passen afstand stuurde. Half bewusteloos hoorde Kid de bruut lachend heengaan.

VII

HET ONTWAKEN

Kid was weer op de boomstam gaan zitten. Hij hield zijn hoofd in zijn handen. Zijn verdriet was geweldig. Hij begon nu aan zichzelf te twijfelen.

En in hem ging de strijd voort. De woede verjoeg achtereenvolgens zijn schaamtegevoel en dan de angst. Hij stond recht. Hij klemde de tanden op mekaar en gromde :

— Ik ben geen verwijfde kerel. Ik wil een man zijn als de anderen.

Hij keek naar de boomstam. Die woog wel tweehonderd kilo. Hij greep hem aan een uiteinde, tilde hem op en zwaaide hem op twee meter afstand.

Kid schrok geweldig toen een schrille stem kefte :

— Yes, mister !... Jij bent sterk. En je zal je kracht nodig hebben.

Het was Chi-Lu, de Chinese kok van de Kelly's.

— O, ben jij het, Chi-Lu ?...

De Chinees hernam :

— Mijn meester en vooral miss Patricia hebben hulp nodig, jouw hulp.

Kid schrok op, hij vroeg :

— Wat gebeurt er ?

— Hood Down heeft de werklui bepraat. Hij heeft zich van de mijn meester gemaakt. Nu gaat hij naar het huis komen. Hij wil miss Patricia als vrouw. Als ze weigert, dan zullen die woestelingen haar ouders doden.

— En zijn de werklieden die bruut gevolgd ?

— Ja, een paar, omdat ze bandieten zijn. De anderen, omdat ze Hood vrezen.

Kid klemde de tanden op mekaar. De Chinees vervolgde :

— Hood heeft miss Patricia mishandeld.

Kid liet een waar gebrul van woede horen :

— Wat !

— Yes, verklaarde de gele. Hij heeft haar de pols verwrongen. Haar arm is blauw.

Nooit had Kid de woede met zulke kracht in hem voelen losbreken. O, ze was heel ver te zoeken, zijn angst ! Hij gromde :

— Kom, Chi-Lu !

Hij ging in gezelschap van de Chinees naar het huis. Kid voelde zich plots als verlost van een geweldig gewicht. Het was als een ontwaken, dat in hem plaats gevonden had. Ja, de ware Kid Murphy die hij altijd geweest was, was ontwaakt. Hij wist het. Hij voelde zich onoverwinbaar.

Ze bereikten weldra het huis. Kid hoorde dat men meubels voor de deur wegtrok. Hij ging binnen. De Kelly's hadden zich in het huis verschanst.

— Kid ! riep Patricia, toen ze hem zag.

— Jullie hebben mij nodig... Hier ben ik.

De vader van Patricia schudde het hoofd :

— Er gaat herrie komen, my boy !

— Is het waar, Kid, dat Hood je geslagen heeft ?

— Ja, sprak hij met een verschrikkelijke glimlach. Maar op dat ogenblik was ik nog de andere Kid. Hoe staan de zaken er voor, mister Kelly ?

— Wel, Hood wil zich meester maken van de mijn en mijn dochter als vrouw hebben. De werklui volgen hem, enkelen omdat ze schurken zijn en anderen, de talrijksten, omdat ze bang voor Hood zijn. Ik wacht ze. Ik zal Hood met mijn geweer neerschieten. Misschien, als hij dood is, zal ik mij opnieuw door de werklieden kunnen doen gehoorzamen.

Maar Kid schudde het hoofd :

— Ik geloof het niet, mister Kelly. Een kogel zou voldoende zijn om Hood te doden, maar dat zal niet bewijzen dat hij zijn meester gevonden heeft, dus dat er iemand is waarvoor

de werklui nog angstiger moeten zijn, dan ze het voor hem waren. Laat ze komen. Ik gelast me met Hood.

— Kid, riep Patricia, hij zal je doden !

De Kelly's keken naar hun dochter. De uitdrukking van het gelaat van de mooie Patricia vertelde hen duidelijk genoeg, welke haar gevoelens voor de jongeman waren. Kid antwoordde zacht :

— Vrees niet, Patricia... Ik zal de kracht hebben om te overwinnen, want ik zal aan jou denken.

— Daar zijn ze ! riep Chi-Lu die aan het raam stond.

— Eens dat ik buiten het huis ben, dan duwen jullie de meubels maar weer voor de deur, zei Kid. Dit voor het geval ik gedood word.

— Kid, wees voorzichtig ! murmelde Patricia met bevende stem.

Maar de jongeman opende de deur en ging op het terras van het huis. Hij keek naar een dertigtal werklui, die naderden met Hood voorop. De woesteling bleef staan en hief de arm op, toen hij onze held zag. De werklui bleven insgelijks staan. Hood sakkerde :

— Hell and devil ! Had ik je niet gezegd op te hoepelen !

Kid kwam van het terras en stapte naar de schurk. Aan het raam van het huis, keken de Kelly's angstig toe.

Kid bleef vlak voor Hood staan. Hij gromde :

— Elendige schurk, ik ben op de hoogte van je voornemens en ik ben hier om mij daartegen te verzetten. Ik daag je uit tot een tweegevecht, op leven en dood.

Hood begon te lachen en de werklui eveneens. Dan sloeg de bruut de vuist vooruit. Maar Kid had zich gebukt en vlug als de bliksem sloeg hij terug. Hood Down deinsde achteruit, wankelend, verbluft. Voor hij zijn evenwicht herwonnen had, wierp een geweldige swing hem op de grond.

De werklui keken naar Kid met grote ogen. Binnen in het huis, balkte Harold Kelly :

— Hell and devil ! Dromen wij nu ?

— Neen, vader, sprak Patricia, gelukkig en trots. Kid heeft zichzelf eindelijk teruggevonden. O, mijn God. Pas op, Kid !

Buiten was Hood rechtgestaan, terwijl hij blikken vol haat op zijn tegenstander wierp. Hij had in het geniep zijn mes getrokken en plots wierp hij zich op Kid. Hij hief de arm op en sloeg verwoed toe. Maar de stalen hand van de jongeman greep zijn vuist, waarin hij het mes hield. En dan bleven de twee mannen onbeweeglijk staan. Niet helemaal. Kid deed beroep op al zijn krachten. En langzaam draaide hij de pols van de bruut, zodat het lemmer van het mes dat Hood in de hand hield, naar zijn eigen borst gekeerd werd. En dan met een bovenmenselijke krachtinspanning duwde Kid met één schok het wapen in het hart van de bruut, die een gehuil van pijn horen liet alvorens dood aan de voeten van onze held neer te storten. Kid keek naar de werklui. Ze stonden daar allen als verslagen. Nu staarden ze met vrees en eerbied naar de jongeman. Deze laatste gromde :

— Aan wie de beurt ?... Vooruit !... Jullie zijn met dertig en ik ben alleen ! Maar doe dan toch wat jullie zinnens waren te doen, 't is te zeggen degenen vermoorden en plunderen die jullie werk geven !

Een oude werkman hief de armen op en riep :

— Het beest is dood ! We hoeven nu die vervloekte Hood niet meer te vrezen ! Aan het werk, allen ! Als tenminste de baas ons nog wil ?

Kelly, die buiten gekomen was in gezelschap van zijn vrouw en zijn dochter, riep :

— Ik wil vergeten wat hier voorgevallen is ! Gaat allen naar de mijn terug, maar werpt jullie wapens op de grond.

De mannen aarzelden, maar wierpen dan hun revolvers op de grond. En ze gingen naar de mijn terug, terwijl ze druk het gevecht bespraken dat ze bijgewoond hadden.

De Kelly's drukten Kid de hand. De vader sprak :

— Wij zijn je het leven verschuldigd, boy.

— Het leven en ons fortuin, zei de moeder. Dat zullen we nooit vergeten.

Patricia keek de jongeman met geluk en vol bewondering aan.

Ze zei, blozend :

— Kid, ik ben trots op je !

— Ik heb het aan jou te danken, Patricia, dat ik een man geworden ben, sprak hij. Niet alleen ben ik bevrijd van mijn angst en mijn lafheid, maar ben ik ook stoutmoedig geworden. Luister maar.

En dan tot Kelly :

— Mister Kelly, ik houd van uw dochter en ik heb de eer u haar hand te vragen.

De moeder en de vader keken naar hun dochter. Patricia glimlachte diepgelukkig.

— Toegestaan ! riep Kelly vrolijk. Laten we daarop drinken !

En terwijl de twee verloofden mekaar kusten onder de ontroerde blik van mistress Kelly, haalde de vader een fles likeur en glazen uit de kast...

VIII

AKELIGE VOORNEMENS

Kid en Patricia stapten uit de trein in het naburige station van de vallei, waar de ranch van de Murphy's stond. De twee jongelingen gingen twee kamers bespreken in een hotel. Vervolgens gingen ze in het restaurant eten.

Toen ze klaar waren, sprak Kid :

— Luister, Patricia. Zoals overeengekomen, ga jij alleen naar de ranch van mijn ouders en je zal trachten te weten te komen hoe ik eventueel ontvangen zou worden. Je zal een paard moeten huren. Je neemt de weg die naar het westen loopt. Je zal dan een klein stadje bereiken. De ranch ligt in het noorden. Je vraagt in dat stadje je weg.

Het meisje glimlachte teder :

— O.K., Kid ! Maar ik ben ervan overtuigd dat je ouders gelukkig zouden zijn, je terug te zien. Waarom al die voorzorgen ?

— Ik weet het niet, sprak hij peinzend. Ik heb als een voorgevoel dat we zo handelen moeten.

— Goed, Kid !... Ik ga dan onmiddellijk.

— Ik blijf hier op je wachten.

Ze verlieten het restaurant en huurden een paard voor Patricia. Het meisje begaf zich aanstonds op weg.

Drie uur later bereikte ze het kleine stadje waarover Kid gesproken had. Zij ging een saloon binnen. Ze bestelde een limonade. De barman diende haar en vroeg :

— Bent u vreemdelinge, miss ?

— Yes, boy, glimlachte ze. Maar kan jij me zeggen hoe de familie Murphy het stelt ?

— Weet u dat Kid, de zoon, voor verscheidene maanden heengegaan is ?

— Ja, dat weet ik. Ik weet ook tengevolge van welke omstandigheden hij de ouderlijke ranch verlaten heeft.

— Well, zijn nicht Suzy, die hier is, is er nog altijd, by Jove ! De ouders van Kid zijn zinnens haar later al hun bezit na te laten. Ik bedoel dat ze Kid onterfd hebben. Zijn vertrek was een zware slag voor hen. Hij had dat niet moeten doen. Maar nu schijnen ze hem vergeten te zijn.

— Je hebt het mis, boy ! Men vergeet niet zo vlug een man als Kid. En zeker niet zijn ouders.

— U zegt dat omdat u Kid niet gekend heeft ! gromde de man.

— Daar ook vergis je je in... Good day, boy !

Patricia verliet de saloon en sprong op haar paard. Ze vertrok in de richting van het noorden. Ze galoppeerde sinds een uur, toen haar paard tekens van vermoeidheid gaf. Ze besloot wat te rusten. Ze zocht een belommerd plekje achter een bosje. Het dier graasde. Patricia zat met de rug tegen een boomstam geleund. En ze glimlachte, omdat ze aan Kid dacht.

Maar plots schrok ze op. Ze hoorde iemand naderen. Tussen de twijgen door zag ze een meisje en een man van hun paarden springen, nauwelijks een paar meter afstand van haar. De man kuste het jonge meisje en zei :

— Suzy, we moeten een besluit nemen.

— Yes, Ben, je hebt gelijk.

— Begrijp je, hernam de man, als we moeten wachten tot

de Murphy's een natuurlijke dood sterven, dan kan dat nog verscheidene jaren duren. Ze zijn allebei stevig, Charles Murphy en zijn vrouw.

Patricia was geweldig geschrokken. Ze luisterde met aandacht. Het meisje vroeg :

— Wat ga je doen ?...

— Morgen willen de Murphy's een inspectietocht op hun gronden maken. Ze gaan natuurlijk ook de kant van de bergketen uit. Daar is een afgrond, met een kleine hangbrug overheen. Ik zal de kabels half doorsnijden. Ik laat dan de Murphy's eerst op het bruggetje. Ze zullen de diepte invallen en men zal aan een ongeval geloven. Jij moet er natuurlijk voor zorgen dat je wat achteruit blijft.

— Is die afgrond diep ?

— Meer dan honderd meter. Daar komen ze niet meer levend uit.

— O.K. !... En vervolgens, Ben ?...

— Vervolgens, Suzy, erf jij al de bezittingen van je oom en tante en daarna ben je mistress Trevor. Wat zeg je daarvan ?

— Dat wij bij elkaar passen ! glimlachte de ellendige meid.

De twee schurkachtige schepsels kusten mekaar, sprongen op hun paard en reden weg.

Het hart van Patricia klopte geweldig in haar borts. Ze murmelde :

— O ! die gemene moordenaars ! Ik moet Kid verwittigen.

Ze wipte op haar paard en vertrok als de wind naar de stad, waar Kid op haar te wachten zat...

IX

JOUW BEURT KID !

Kid Murphy bevond zich in zijn hotelkamer en las de krant, toen de deur opendraaide. Hij keek om en stond onmiddellijk recht. Patricia kwam binnen. Ze was bleek en scheen uitgeput.

— Patricia ! riep hij.

Hij ging haar in zijn armen nemen, ze hijgde :

— O, Kid, weet je nog dat voorgevoel dat ik eerst alleen gaan moest...

— Ik begrijp, sprak hij met doffe stem, mijn ouders willen me niet meer terugzien.

— Neen, Kid, dat is het niet. Ik ben niet tot aan jullie ranch geweest !

Hij keek haar verwonderd aan. Ze hernam :

— Kid, je ouders verkeren in doodsgevaar. Men wil ze vermoorden.

Hij werd bleek. Hij riep :

— Wat zeg je ?... Maar verklaar je nader ! Wie wil ze doden ?

— Een meid, Suzy genaamd, en een kerel die Ben Trevor heet.

Kid keek haar stomverbaasd aan :

— Suzy ? Mijn nicht ?... Ben Trevor, onze meestergast ?...

— Ja, Kid !... Het schijnt dat je ouders je onterfd hebben, nadat je heengegaan bent.

— Als ik niet heengegaan was, gromde Kid, dan had ik nooit het geluk gekend jou te hebben, Patricia !... Maar ga verder.

— Ik heb alles in een saloon vernomen. Je ouders hebben laten verstaan dat ze later Suzy, je nicht, zullen laten erven. Deze en Ben Trevor gaan dan trouwen eens dat je ouders dood zijn.

— Hell and devil !... Vooruit.

— Wacht, Kid !... Wij hebben tijd. Het moet pas morgen gebeuren.

— Maar hoe heb jij het vernomen ?

— Door de moordenaars zelf. Ze zijn bij een bosje gekomen, waarachter ik rustte. Ik heb hun gesprek afgeluisterd en zo ben ik op de hoogte van hun akelige voornemens.

— Hoe willen ze het doen ?

— Je ouders moeten een inspectietocht maken morgen, op jullie gronden. Ben Trevor sprak over een afgrond waarover een kleine hangbrug is.

— Ik ken die plaats, gromde Kid... En daarna ?

— Ben Trevor zal de touwen van de brug half doorsnijden en dan zal hij je ouders eerst over de brug laten rijden. Je raad al wat volgen zal.

Onze held fronste de wenkbrauwen. Hij gromde :

— De ellendige moordenaars ! Wie had het ooit gedacht van die slang van een Suzy. Maar ik zal er wezen. En Ben Trevor zal met zijn leven de aanslag betalen, die hij beraamd heeft. Hoe laat moeten mijn ouders die inspectietocht houden?

— Daarover hebben de moordenaars niet gesproken.

— Hell ! Dan kunnen ze evengoed heel vroeg in de morgen gaan... Luister, Patricia, wij gaan een paar uren rust nemen en we zullen vertrekken voor het dag wordt. Maar eerst moet ik een paard huren voor mij en een geweer kopen.

— Goed, Kid. Ik ga natuurlijk met je mee.

De twee jongelui verlieten het hotel om een paard te gaan huren en een Winchester te kopen...

X

DE TERUGKEER

Charles en Evelyn Murphy, de ouders van Kid, draafden op een bergpad. Achter hen kwamen Ben Trevor en Suzy Morgan, hun nicht. Ze hadden een inspectietocht op hun gronden gehouden. Ze waren heel vroeg heengegaan.

Op zeker ogenblik sprak Charles tot zijn vrouw :

— Wanneer ik die gronden en die kudden zie, dat alles wat ik door mijn werk geschapen heb, dan kan ik niet anders dan aan het ongeluk denken dat ons getrokken heeft.

— Vergeet het liever, Charles, zei Evelyn droevig.

— Wij hadden een zoon, hell and devil ! Hij moest daar zijn om dit alles te besturen, later.

— Hij heeft ons verlaten.

— Zijn lafheid is groter dan zijn liefde voor ons.

— Neen, Charles, niet zijn lafheid, maar zijn gevoel van schaamte, zuchtte Evelyn Murphy.

Op dat ogenblik kwamen ze in het zicht van de hangbrug over de afgrond. Ben Trevor riep :

— Wij kunnen naar de andere kant van de afgrond over de brug en langs een omweg in het dal weer terugkomen.

— O.K. ! zei Charles Murphy zonder om te kijken.

Suzy en Ben Trevor keken mekaar glimlachend aan.

De Murphy's gingen de brug bereiken, toen vier knallen achter mekaar weerklonken. Het ene na het andere werden de touwen die de brug ophielden, door de ontaalbare kogels van de onzichtbare schutter stukgeschoten. De brug viel met een hels gedruis tegen de andere wand van de afgrond.

Verbluft, waren de Murphy's blijven staan. Suzy was bleek geworden. Ben Trevor keek als een uilskuiken om zich heen.

— Hell and devil ! sakkerde Charles Murphy eindelijk. Wat betekent dit ?

Op dat ogenblik zagen ze een ruiter als de bliksem aankomen galopperen, op de weg die naast de afgrond liep. De man hield nog zijn geweer in de hand. Suzy huilde, dol van angst :

— Kid !... Het is Kid !...

Ze wendde de teugels en gaf haar paard de sporen. Het dier steigerde, hinnikte en vertrok als een pijl. Maar het beest gleed uit en viel. Suzy stortte de diepte in, terwijl ze een onmenselijke kreet van angst slaakte.

Ben Trevor had zijn revolver gegrepen en schoot naar Kid. Maar de jongeman vuurde zelfs niet terug. Dan sloeg de bandiet op de vlucht.

De zoon Murphy vloog als de wind voorbij zijn ouders.

— Kid ! stamelde de rancher.

— Mijn zoon ! riep de moeder. Blijf staan !... Wat doe je?

Maar op dat ogenblik schrokken Charles en Evelyn Murphy op. Een mooi jong meisje kwam daar aangereden. Ze hield haar dier in en sprak :

— Uw zoon, mister en mistress, heeft u het leven gered en nu gaat hij de man straffen die u de dood heeft willen insturen.

— Laten we lopen ! keelde de rancher. Ben Trevor zal hem doden !

— Vrees niet, zei het jonge meisje. Kid is onoverwinbaar. Hij is niet meer de Kid van vroeger... Maar laat ons toch maar gaan kijken.

Ze vertrokken in galop. En ze bleven staan aan de bocht van de weg Daar zagen ze Kid en Ben Trevor tegenover mekaar staan. Hun paarden stonden een weinig verder. De jongeman gromde :

— Ellendige moordenaar ! Het uur van de vergelding is gekomen.

Ben Trevor was bleek. Hij had zijn revolver niet meer. Kid stapte op hem toe. Hij was insgelijks ongewapend. En de twee mannen wierpen zich op mekaar. Het gebeurde vlug en het was verschrikkelijk. Ben Trevor sloeg het eerst, maar Kid weerde zijn slag af en zijn vuist trof de kin van de bandiet met zo een geweld dat het hoofd van de schurk in zijn nek gegooid werd. Ben Trevor wankelde op de boord van de afgrond. Hij probeerde tevergeefs zijn evenwicht te behouden. Hij viel achterover de diepte in, terwijl hij een angstwekkend gehuil liet horen.

Dan keerde Kid zich naar zijn ouders. Zijn moeder was al van haar paard gewipt. Ze liep zich in zijn armen werpen :

— Mijn Kid !... Mijn zoon !

— My boy, zei de rancher ontroerd. Maar ik begrijp nog steeds niet...

— Dat ik een man geworden ben, nietwaar ? Wel het is aan Patricia dat ik dat te danken heb. Ik stel jullie mijn verloofde, Patricia Kelly, voor.

Evelyn ging het meisje omhelzen. Ze zei :

— Ik zal veel van je houden, al was het maar omdat je een man van onze zoon gemaakt hebt.

— En nu, gromde de vader, wat heeft het allemaal te betekenen wat hier gebeurd is ?

— Wel, zei Kid, Suzy meende later van jullie te erven en daarna zou ze met Ben Trevor getrouwd zijn. Deze laatste had de touwen van de brug half doorgesneden. Ik kon niet

meer op tijd komen om jullie tegen te houden. Dan heb ik de touwen stukgeschoten. De rest weten jullie. De moordenaars hebben hun verdiende straf gehad.

Charles Murphy sprak :

— Kom, kinderen, laten we terug naar de ranch gaan, Kid, jij moet ons vertellen wat jou overkomen is na je vertrek.

— Er is mij het grootste geluk van mijn leven overkomen, vader, de dag waarop Patricia mij stervend van de kou in de sneeuw gevonden heeft... Maar ik vertel jullie straks alles.

Ze sprongen op hun paarden. Patricia en Kid draafden vooraan. De ouders volgden, Ze wierpen gelukkige en ontroerde blikken naar de twee verloofden, die naast mekaar reden.

Maar voor de ouders ook was het geluk samen met Kid voorgoed teruggekomen...

KAPITEIN RICARDO.

Lees volgende week in Nr. 705 van « Serie Excelsior », een avontuur van Victor Vincent :

DE KERELS VAN 'T VERZET

Een ander adembenemend avontuur dat onze helden beleefden gedurende de laatste wereldoorlog. Ze worden met het valscherm neergelaten in bezet grondgebied en krijgen er af te rekenen met de gevreesde Duitse Gestapo. Een formidabel verhaal, speciaal voor u geschreven door uw uitverkoren schrijver : KAPITEIN RICARDO.

... ...

JONGENS EN MEISJES...
ALLEN IN DE RICARDO-CLUB...
DE WARE CLUB DER JEUGD ! ! !

... ...

Uitgaven G. VAN LOO, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7.
Drukkerij L. GRAVE, steenweg op Bergen, 401, Brussel 7.

GOED NIEUWS VOOR ONZE TROUWE LEZERS!

Wij beschikken nog over enkele exemplaren van nummer 1 uit de reeks « KANGOEROE ».

De Schat der Inka's

Een fantastisch avontuur in de oerwouden van het Amazonegebied, dat nog de stempel draagt van de macht der « Zonen van de Zon ». Meteen krijgt de lezer een kijk op het groots verleden der Inka's, de Indiaanse volksstam van dewelke de beschaving, op talrijke gebieden, verder gevorderd was dan die van onze voorouders uit die tijd.

De laatste exemplaren van deze boeiende, geïllustreerde avonturenroman, met gekartonneerde en geplastifieerde omslag zijn voor onze trouwe lezers verkrijgbaar tegen de gunstprijs van slechts 20 F te sturen aan het adres van de uitgever G. Van Loo, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7.

Haast u, want het aantal beschikbare exemplaren is beperkt.

Uitgaven G. VAN LOO, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7.
Drukkerij L. GRAVE, steenweg op Bergen, 401, Brussel 7.